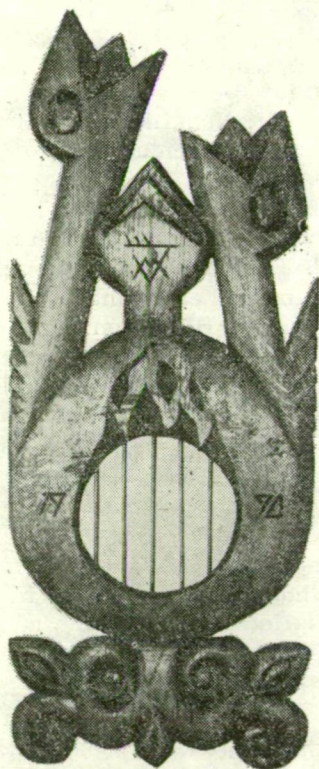

üvegeket, léniákat és egyebeket, amikhez bár legkevésbé vonzódtam ez idő szerint, az egész élet mindennemű járulékaik közül legközelebb álltak hozzám mégis.

A szobában különös, öreg szag volt, de csak a kőfalak öregségének a szaga. A nyitott ablak előtt ott ringott a napsütötte lombkorona, és olyan tócsákban eresztette a zöld napfényt a padlóra, mintha valaki türelmetlenül végigment volna egy napfénytel teli vederrel a szobán, mit sem törődve vele, mennyit locsant belőle szanaszét. Az ablakhoz léptem, a padlóról nyíló ablakhoz, és óvatosan kinéztem rajta.

Mélyen alatta, fenyvek zöldjébe árnyasodva, mohosan, középkorian, az én boldog képzeletem szivárványos borulatával fedten feküdt ott a gyönyörű út. Túl rajta, távolabb, egy görcsösre kövezett udvarnak repkényes falak közül kimosolygó, csendes sarkát láttam, zöld húzóskúttal, fehér leánderfák ringó koronájával, zöld favedrek felett. Fölöttem viharvert, haragos helytállással a hajdani várnak egy darab hatalmas fala, lőréseivel, letöredezett bástyafokaival, szimmetrikusan elhelyezett kis csúcsíves ablakaival, amelyek nem ismerték az üveget; s az egész fölött az ég, mint egy kéken szikrázó óriási pohár, tengernyi tükrén rózsálló habok felhőivel; de mindenén túl és mindenekfelett én voltam itt, aki belenéztem ebbe a csodálatos tájba, magam is telidesteli vederje színek és hangulatok játékának, ömlött is le rajtam szertesztét, amit csordulton felül merítettem magamba. Nem volt ebben az egészben egy szemernyi valóság; maga volt a testet öltött szent romantika.

FÉSZEKALJ